

2 Vanhooacker

“Net als mijn ouders ben ik geen grote babbelaar”

8-9 XTC

“Onderzoek met psychedelica is een ware hype”

6 Dinner

Prof. Van Schayck shares a meal with sorority sisters of Diablo

7 Forward

An interview with Jules' owner Karin van der Ven

observant|3

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 15 september 2016

Slips experience, clowning duo Okidok, Bouillonstraat 3. Maastricht University, celebrating its fortieth anniversary last week, went all out with an art and science tour, the PAS+ festival, boasting 150 activities. The wonderful weather helped; the performances in the gardens were very popular. As far as the lectures given by scientists were concerned – one spoke of Sjeng Tans' legacy, another about EU crisis management, yet another about immune therapy for cancer: some of them were completely full ten minutes before they started, others could have done with a larger audience. *Observant* visited a number of activities, see pages 10-11 Photo: **Joey Roberts**

nl

Strengere regels rondom kamerverhuur “Een straatquotum lost het probleem niet op”

Vanuit buurten wordt er wisselend gereageerd op de nieuwe regels omtrent kamerverhuur die het Maastrichtse gemeentebestuur van de zomer opperde. Na een regen aan klachten, verhitte discussieavonden en een roep om 'balans' – vooral uit de wijken Belfort, Brusselsepoort en Limmel – liggen er nu maatregelen waarvan het straatquotum het opzienbarende is.

De buurten wilden een straatquotum, iets wat de gemeente in eerste instantie niet zag zitten. “Dat het nu toch gelukt is, daar zijn we heel trots op”, zegt Mart Mooren van actiecomité Buurtbalans Brusselsepoort. Een straatquotum houdt in dat een nieuwe aanvraag tot woningsplitsing wordt getoetst aan een maximumpercentage van verhuurde kamers per straat. Voor buitenwijken is dit 15 procent, voor buurten rond de binnenstad, zoals Brusselsepoort, geldt 30 procent. In het centrum is er geen maximum. Daarnaast wordt er in de stedelijke 'woningbouwprogrammering' een grens gesteld aan het aantal kamers of appartementen dat stadsbreed wordt toegevoegd: 120 per jaar.

Voor Belfort, zuidwestelijk van winkelcentrum Brusselsepoort, zullen de maatregelen weinig

verschil maken, zegt een wijkbewoner die niet met zijn naam in de krant wil. “Een straatquotum van 15 procent lost het probleem niet op omdat die 15 procent nog steeds voor een hoop overlast kan zorgen. Je moet kijken naar het karakter en de samenstelling van een buurt en je dan afvragen: is het passend dat daar zoveel studenten wonen?” Sinds de gemeente in de zomer van 2015 met nieuw beleid kwam voor het omzetten of splitsen van woningen groeide in verschillende wijken de onrust over het toenemend aantal studentenpanden. Vooral tijdens de stadsronde, in het voorjaar, werd er met een vinger gewezen in de richting van de gemeente. Die zou de buurtbewoners in de steek hebben gelaten. Limmel en Brusselsepoort waren fel in het debat. De gemeente had daar de nee tenzij regel - wat betekende dat alleen nog onder bijzondere omstandigheden kamerverhuur werd toegestaan – afgeschaft. Gevolg: er was geen rem meer op het afgeven van een vergunning voor kamergewijze verhuur. Alle illegaliteit werd in één keer legaal gemaakt.

Voor sommige buurtbewoners voelen de nieuwe regels als een overwinning. “Het was een enorme

Lees verder op pagina 3

eng

Student Union denounces student hotels

City councils must force student hotels to comply with tenancy law, according to the Dutch Student Union (LSVb). At present, students who rent rooms in such hotels have no tenancy protection and the hotels reserve the right to enter the rooms at any time.

Student hotels seem to be springing up everywhere: they can already be found in Amsterdam, Groningen, The Hague and Rotterdam, and are in the making in Enschede, Eindhoven and Maastricht. In Maastricht construction began this week on the Eiffel building, which will open its doors in September 2017.

The LSVb has raised questions about this trend. Students who rent such rooms “pay enormous amounts per month but have no protection whatsoever”. Union representatives say that students can find themselves out on the street more easily than under regular tenancy agreements. In addition, the managers of student hotels can enter the rooms at any time - under a normal lease this would be considered trespassing.

The organisation behind the student hotels responded yesterday, but only to the LSVb's criticism of what it sees as high rental prices. The Student Hotel's statement did not address the more important issue of tenant rights. The Maastricht city council was not yet available for comment.

It was one year ago that the city council agreed to the plans for the establishment of the student hotel in the Eiffel building in the Boschstraat. Not everyone was pleased. The main criticism came from the local Christian Democrats (CDA) and the Maastricht People's Party (Maastrichtse Volkspartij), as well as from hotel owners, who fear unfair competition. They feel that the city council is not sticking to its own Hotel Memorandum, which permits only hotels with 'added value' for the city. In the council's view, the student hotel does in fact comply with this policy: “This is a unique concept for Maastricht.” The Eiffel building will have 378 rooms, of which a maximum of 98 (on average) may be rented as hotel rooms each year.

Maurice Timmermans

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Sophie Vanhooacker (Knokke, 1962) * **In het dagelijks leven:** decaan faculteit cultuur- en maatschappijwetenschappen sinds 1 januari 2016 en hoogleraar administrative governance
 * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Bernard, zoon Gil (18)
 * **Woonplaats:** Maastricht

Foto: Joey Roberts

“Ik gaf les in Washington DC en dacht: ‘Waarom trouwen we niet in Amerika?’”

Slechtste plan ooit: In een impulsieve bui heb ik in ons oude huis de voortuin leeggehaald. Ik had er genoeg van, daar ‘trok’ helemaal niets. Maar toen was het dus kaal... twee maanden lang. Mensen kwamen langs, vroegen wat ik van plan was, opperden ideeën. Uiteindelijk heeft mijn man een mooi gestructureerde tuin bedacht. Hij heeft er kijk op, is architect, of eigenlijk architectuurtheoreticus. Als hij het aan mij had overgelaten, was het één groot rommeltje geworden. Uiteindelijk hebben we het huis verkocht en zijn er studenten ingetrokken.

Wat mijn collega's niet van mij weten: Ik ben vrij gesloten en plaats mijzelf niet graag in het middelpunt van de belangstelling. Ook leg ik mijn hele leven niet graag op tafel. Waarom ik aan deze serie meedoe? Ik vind dat het hoort bij mijn functie als decaan. Mijn ouders zijn net als ik luisteraars, geen grote babelaars. Mensen kwamen graag bij ons over de vloer voor advies. Ik ben de oudste thuis, ik had een fijne jeugd – ik ben in Brugge opgegroeid met een zus en een broer. Mijn ouders vonden het belangrijk dat we onze talen spraken en verschillende culturen leerden kennen – mijn moeder was museumgids, zij heeft een grote passie voor hedendaagse kunst, mijn vader was tandarts met een passie voor geschiedenis. We werden naar taalkampen gestuurd in Engeland en Frankrijk. Dat was in België eigenlijk vrij gebruikelijk. Je deed er je taalcursus, maar ook sportactiviteiten en spelletjes.

Welk huisdier komt er niet in? Ik ben allergisch voor honden en katten, ik ga niezen en krijg prikkende ogen. Als kind had ik nergens last van, rond mijn twintigste is het begonnen. Mijn zoon wilde altijd graag een huisdier, maar we hebben het bij een goudvis en zebrevinkjes gelaten. O ja, we hadden ook ooit een hamster, die leefde op de tweede verdieping vanwege mijn allergie.

Ik ben een puinruimer. Zo zie ik mijzelf niet. Toen ik begin dit jaar decaan werd bij Fasos waren bijna alle herstelplannen goedgekeurd [de faculteit kreeg drie jaar geleden zeven gele kaarten van accreditatieorgaan NVAO]. Ik kon met een schone

lei beginnen en dat voelde heel erg goed. Wat dat betreft heeft de faculteit ook echt haar lessen geleerd. Ik zie mijzelf als iemand die het werk voortzet, er zijn nieuwe ontwikkelingen gaande vanuit Europa, Den Haag, in het onderzoek, het onderwijs en ik vind het leuk om daarmee bezig te zijn. Ik ben bestuurder, maar wil het contact met studenten behouden. Af en toe geef ik nog les, ik vind het prachtig om te zien hoe die jonge mensen zich ontwikkelen.

Wat de Belgen veel beter kunnen: Dinertjes organiseren. Onlangs sprak ik iemand die was uitgenodigd voor een glaasje bij Belgen thuis. Nou, dat werd dus een grote maaltijd, er kwam zelfs nog iemand zingen. Dat ‘groots’ uitpakken, herken ik. Bij mijn ouders kwamen geregeld vrienden over de vloer. Mijn moeder dacht altijd dat ze te weinig had. Dan werd ik net voordat het bezoek kwam, nog even op pad gestuurd om extra's te halen. Vervolgens hadden we natuurlijk voor drie dagen eten.

Mijn muzieksmaak lijkt totaal niet op die van mijn man: Jawel, we houden beiden van klassiek (Bach, cello) en hedendaagse muziek. Ik kan ook genieten van David Bowie, The Police, Peter Gabriel en The Doors. We hebben een abonnement op iTunes. Mijn man bepaalt de muziek, hij is onze DJ. Hij is ook een goed pianist. Ik heb blokfluit-, altfluit- en gitaarlessen gevolgd, maar dat is op laag niveau gebleven. Niet mijn sterkste punt, zullen we maar zeggen.

Ik ben de lolbroek van het managementteam. Nee, niet de lolbroek. Ik houd wel erg van lachen. In ons team hangt een goede sfeer, we hebben veel plezier en met ons allen veel gevoel voor humor.

Boek op mijn nachtkastje: *American Pastoral* van Philip Roth, een persoonlijk verhaal dat zich in de VS afspeelt na de Tweede Wereldoorlog. We waren van de zomer op vakantie in Californië toen ik het daar in een alternatieve boekhandel kocht. Ik lees graag, maar het komt er door alle drukte minder van dan ik zou willen. Dikke boeken bewaar ik voor de zomer, meestal lees ik ze dan in één ruk uit – wat me nu overigens niet is gelukt. We waren veel onderweg. We hebben een fantastische rondreis

gemaakt langs de Pacific met Los Angeles als eindpunt. Onze zoon ging mee – de bestemming viel natuurlijk in de smaak. Hij is achttien en begonnen aan een studie politieke wetenschappen in Reims.

Laatste cadeau dat ik van mijn zoon kreeg: Dat moet voor ‘moedertjesdag’ zijn geweest, parfum van Calvin Klein.

Je denkt toch niet dat ik de fiets pak. Ik pak altijd de fiets, zelfs als het op loopafstand is. Toen ik nog bij EIPA werkte [European Institute of Public Administration aan het Onze Lieve Vrouweplein, 1987-2001], woonde ik zowat om de hoek, en toch ging ik met de fiets. Ik vind het fijn en daarnaast houd ik niet van autorijden. Twee jaar geleden heb ik een e-bike aangeschaft. Ik vond het in eerste instantie onzin, maar mijn man dacht dat ik er veel plezier van zou hebben. We fietsen bijna ieder weekend, met een e-bike kom je een stuk verder.

Verdrietigste periode: Toen mijn oma stierf, de moeder van mijn moeder. Ze was een bijzonder mens. Haar man had ze verloren in de oorlog, ze bleef achter met drie kinderen en besloot een hotel te kopen in Knokke. Daar is ze op haar 75ste plotseling overleden. We kwamen er vaak, later ging ik er zomers werken, aan de receptie bijvoorbeeld. Daar heb ik veel van geleerd, omgaan met hectiek, omgaan met verschillende karakters.

Op mijn bucketlist: Een reis naar Argentinië. Jorge Luis Borges is een auteur waar ik van houd, net als de tango, de melancholieke sfeer. Misschien dat we er komend jaar naartoe gaan.

Mijn huwelijksdag was de mooiste van mijn leven: Het was een mooie dag, maar de mooiste is de geboortedag van Gil. We zijn in 1992 getrouwd in Virginia. Ik gaf les in Washington DC – een zomercursus aan Amerikaanse studenten – en dacht: ‘Waarom trouwen we niet in Amerika?’ Het is er makkelijk te regelen. Ik deed het voorwerk – regelde de locatie, een hotel en de trouwambtenaar – en in klein gezelschap trouwden we.

“Alsof de slager zijn eigen vlees keurt”

Vervolg van pagina 1

krachttoer”, zegt Chris Meys, voorzitter van buurtraad Limmel. “Stukken lezen, beleid uitpluizen, met de gemeente bellen.” Toch is er nog een lange weg te gaan. Voor Limmel pakt het straatquorum van 15 procent niet uit zoals gewenst. “De gemeente kijkt naar alle postadressen”, zegt Meys. “Is een gebouw opgesplitst in appartementen dan zijn dat vijftien postadressen. Wij zouden liever hebben dat er alleen naar koopwoningen wordt gekeken. In dat geval komt het aantal studentenwoningen nu in sommige straten op 55-60 procent uit, terwijl als je de huurwoningen meetelt, je net niet op 15 procent uitkomt.”

Of dat lukt, is de vraag. Een andere oplossing die hij oppert: het voorkomen van clustervorming. “In steden als Utrecht of Groningen hebben ze de regel dat er minimaal zes panden tussen twee kamerverhuurwoningen moeten zitten.” Brusselsepoort sluit zich daarbij aan. “Daarnaast willen we graag dat op het moment dat een verhuurder het pand verkoopt, het bestemmingsplan wijzigt. Of dat mogelijk is, zijn we nu aan het uitzoeken”, zegt Mooren. Een gemeentewoordvoerder onderstreept dat de nieuwe regels alleen gelden voor nieuwe situaties.

Een andere maatregel die het college van burgemeester en wethouders op tafel legt: ondersteuning aan verhuurders van panden bij het invoeren – waarschijnlijk per 1 januari – van een kwaliteitskeurmerk. Hiermee komen ze tegemoet aan de wens van buurtbewoners om overlast te bestrijden en de leefbaarheid in de wijk te vergroten. Er zal per pand een centraal aanspreekpunt

Foto: Loraine Bodewes

worden geëist. Volgende week in *Observant* een interview met Huib van Gastel, kartrekker van het keurmerk vanuit de Vereniging Verhuurders Woonruimtes Maastricht.

Brusselsepoort-bewoner Mooren over het keurmerk: “Wij willen daar ook een partij in zijn, nu is het een eenzijdig verhaal.” Hij ziet graag duidelijke huis- en leefregels, goede isolatie en fatsoenlijk onderhoud van de panden. “Maar het belangrijkste is dat we de huiseigenaar kunnen bereiken als er overlast is.” Limmel-bewoner Meys benadrukt ook het belang van een onaf-

hankelijke toets. “Bijvoorbeeld de gemeente. Nu zou de vereniging dat zelf gaan doen. Dat is toch alsof de slager zijn eigen vlees keurt.”

Ook in Belfort klinken kritische geluiden. “Ik denk niet dat je de overlast kunt bestrijden met een keurmerk. Het enige wat helpt is de woningplitsing die in eerste instantie illegaal was en vorig jaar is gelegaliseerd, terug te draaien”, zegt een bewoner die anoniem wil blijven. Na de bijeenkomst in de zomer, waarbij alle stakeholders aanwezig waren, is hij ook het vertrouwen kwijtgeraakt in de bestuurders. “Ik kreeg van

ambtenaren te horen dat aan mijn situatie en die van anderen in Belfort niets te doen was. Ik zei: ‘Dus u ziet mij eigenlijk als een terminale patiënt zonder medicijnen?’ Eigenlijk wel, zei de ambtenaar. Wat valt er dan nog te verwachten?’ De nieuwe regels worden dit najaar in de gemeenteraad ter besluitvorming voorgelegd.

Wendy Degens, Cleo Freriks, Maurice Timmermans

Verlengd bsa echt van de baan

Opleidingen mogen tweedejaars studenten niet wegsturen met een bindend studieadvies, heeft minister Bussemaker bevestigd in een brief aan de Tweede Kamer. In Maastricht overwoog de psychologiefaculteit vorig academisch jaar nog om een verlengd bsa in te voeren.

De faculteitsraad was hier echter op tegen en het besluit werd uitgesteld. “Terwijl we hier mee bezig waren, werd dit nieuws van Bussemaker bekend en hebben we het meteen van de baan geveegd”, zegt Hanneke van Mier, voorzitter van de examencommissie. Het faculteitsbestuur zag in het verlengd bsa een oplossing voor tweedejaars studenten die voortijdig derdejaars vakken gingen volgen, terwijl ze ook nog vakken uit het eerste jaar hadden open staan. “Dat is nu opgelost door in het OER op te nemen dat eerstejaars studenten alleen vakken uit het eerste jaar en tweedejaars studenten alleen vakken uit jaar 1 en 2 mogen volgen.”

Opleidingen moeten studenten aan het einde van

hun eerste jaar een studieadvies geven. Als de student klaarblijkelijk ongeschikt is voor de opleiding, mogen ze hem wegsturen. Maar ze mogen dit maar op één moment doen. Veel opleidingen smokkelden hiermee. Eerstejaars mochten bijvoorbeeld naar het tweede studiejaar als ze meer dan veertig van de zestig studiepunten hadden behaald, maar dan moesten ze in hun tweede jaar de hele propedeuse afronden. Anders konden ze alsnog vertrekken. Dat mag dus niet. Opleidingen mogen maar één keer oordelen: wel of niet ongeschikt. Ze mogen er geen nadere voorwaarden aan verbinden, ook niet als ze zogenaamd een uitgesteld of voorwaardelijk bsa uitdelen.

In mei bleek dat opleidingen ondanks een reeks van verloren rechtszaken hun eigen regels bleven hanteren. De Partij van de Arbeid stelde hierover mondelinge vragen aan de minister. Al snel pasten veel hogescholen en universiteiten hun regels aan. Wie dat nog niet heeft gedaan, moet het alsnog doen, staat in de brief van minister Bussemaker.

HOP/CF

Drie van de vier prijzen naar UM

Je houdt samen met andere jonge UM-onderzoekers een posterpresentatie op het grootste toxicologie-congres van Europa. Je bent een van de achthonderd jonkies die een boekje opendoen over hun onderzoek. En dan gaan drie van de vier aanmoedigingsprijzen naar Maastrichtenaars, naar de vakgroep toxicogenomics. Dat gebeurde vorige week in Sevilla, op het 4-daagse Eurotox. Marlon Jetten en Jarno Wolters zijn op het schild gehesen met een zogeheten Early Career Award ter waarde van tweeduizend

euro, en Evelyn Smit kreeg een *highly recommended* vermelding (zonder geldbedrag).

Wolters denkt dat het alles te maken heeft met het sterk vernieuwende karakter van het Maastrichtse onderzoek, zoals de in Maastricht toegepaste methode van *sequencen*. “Daarmee kun je DNA ontrafelen tot de allerkleinste bouwstenen: basen. Aan de hand van de volgorde van die basen kun je zien of een gen meer of minder actief is en het risico op een afwijking of ziekte meer of minder groot is.”

Eén miljoen

Diabeteswetenschapper Aart van Apeldoorn, die werkt bij instituut MERLN, ontvangt een miljoen euro voor onderzoek naar de bescherming van cellen tegen autoimmuun-aanvallen. Dat zou een stap vooruit zijn in de behandeling van type 1-diabetes. Het bedrag is toegekend door de Juvenile Diabetes Research Foundation, die al sinds de jaren zeventig studies sponsort op het vlak van type 1-diabetes.

Prometheus geldt als de beschermheilige van de exacte wetenschappen en de technologie. Hij was het immers die, tegen de uitdrukkelijke wil van Zeus in, het vuur van de goden naar de mensen bracht. Op dat moment zag de homo technicus het daglicht. Prometheus is dus een dubbelzinnige figuur. Enerzijds een romantische rebel die maling heeft aan het heersende gezag en eigenzinnig zijn eigen koers vaart. Anderzijds een nederig en belangeloos dienaar van de mensheid: “Hier is vuur, doe ermee wat je wilt; ik reik slechts middelen aan, jullie stellen de doelen.”

Die schizofrenie zie je ook terug in ons nieuwe Strategische Plan. Daarin wordt natuurlijk ruim baan gemaakt voor excellent, innovatief, baanbrekend, grensverleggend en – had ik het al gezegd? – excellent onderzoek. Aan de andere kant gaan we nauw samenwerken met bedrijfsleven en (regionale) overheid - een samenwerking die wordt aangeduid met de term ‘triple helix’. (Burgers – de quadruple helix – ontbreken voor-

Romantische wetenschap

alsnog)

Van enige spanning tussen beide idealen, daarover geen woord. Wat wetenschappelijk top is, heeft automatisch de hoogste maatschappelijke waarde. Maar is dat zo? Valorisatie en prestigieus onderzoek kunnen haaks op elkaar staan. De roemruchte artikelenserie in *The Lancet* over verspilling van talent en geld aan overbodig medisch onderzoek, maakte precies dat punt. De bezwering dat fundamenteel onderzoek op lange termijn altijd vruchten afwerpt, berust meer op geloof (de Waarheid Maakt Ons Vrij, Hallelujah!) dan op feiten.

Wie gaat winnen wanneer wetenschappelijke prestige en maatschappelijke relevantie botsen? Prometheus-de-dienaar of Prometheus-de-romantische-rebel? Ik wed de laatste. De wetenschappelijke cultuur is namelijk ten diepste

romantisch. Ooit beschermde academische vrijheid tegen het type bemoeienis van buitenaf dat aanzette tot wetenschappelijke fraude; nu functioneert het vooral ter bescherming van de eigen zelfontplooiing. Veel onderzoek is inmiddels zeer grootschalig en technologie-gedreven. Toch koesteren we nog steeds het ideaal van het eenzame genie dat tegen de stroom oproeit. Overal weet men dat teamwerk berust op een juiste mix van talenten. Wij daarentegen selecteren voor benoemingen stevast hetzelfde menstype: het publicatie-kanon. Als je – zoals het Rathenau Instituut - wetenschappers vraagt naar hun drijfveren, antwoordt 44 procent ‘excellent onderzoek’ en 22 procent ‘excellente collega’s’. Slechts een luttele 16 procent zegt ‘maatschappelijk belang’. Van de triple of quadruple helix worden ze vooral draaijer en misselijk.

Als de UM zich niet kritisch bezint op haar eigen romantische inborst – op de normen, waarden, idealen, eisen, incentives die we met zijn allen dag in dag uit reproduceren – blijft die Prometheus-de-dienaar een schijn-heilige. *Tsjalling Swierstra, hoogleraar wijsbegeerte aan de faculteit Arts & Social Sciences*
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth busters

Myth: The value of real estate property only goes up

Piet Eichholtz Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“The whole idea that you earn money with real estate is a financial illusion”

“I could give you a whole list of completely nonsensical views,” says Piet Eichholtz, professor of Real Estate and Finance. About pension funds, who think that they will earn more by hiring professional investors, about sustainable building solving nothing and only costing money, according to investors. Anyway, if he has to choose one, then he will choose the widespread myth that the value of real estate property only goes up. So investing in offices or shops is therefore good. Just like buying your own house.

“If you look on the surface, you will indeed see that the value of houses and offices increases,” Eichholtz explains. But anyone who buys a house will not automatically be richer in due course. He retrieves ‘*Vier Eeuwen Herengracht*’ (Four Centuries of Herengracht) from his bookcase – a monumental book with gable drawings of all the houses on this Amsterdam canal and a description of every building, with their owners and inhabitants between 1628 and 1972 – and opens it at a random page. “Herengracht 92. Someone bought this at an auction in 1646 for 28,800 guilders. Those houses were extremely expensive even in the seventeenth century. In 1962, this house was sold for 130,000 guilders.” Almost a fivefold increase, not bad, right? “If you take all those seven hundred houses on the Herengracht and you apply some econometrics, you will get an index. What do you see? Indeed, an upward line. Prices rise in the second half of the nineteenth century and they do the same in the second

half of the twentieth century. So, is the above-mentioned statement correct? No, because those amounts have not been corrected for inflation. The guilder dropped in value – just like the euro does now. If you were to apply inflation correction and then look at the diagram, you will see that the prices of houses on the Herengracht have hardly risen in four centuries. The apparent increase in value is offset by inflation.” Eichholtz takes another example: the commercial property market – offices and shops – in London between 1955 and 2009. He points to a diagram which starts low in 1955 and – with the occasional dip – rises to great heights. “Again, inflation has not been taken into account. When you correct for this, you see the following.” He presses his finger on a key, waits a while, and clicks the next screen with a sense of drama: it shows a descending line since 1955. How do owners keep their heads above water when the value of their

property drops? “By asking exorbitant rents.” He continues by saying that the same trends also apply to “New York City, Maastricht, Belgium, everywhere. Actually, Amsterdam is an exception, prices have remained fairly stable throughout the centuries.”

“The whole idea that you earn money with real estate is a financial illusion. The amount does increase, but in terms of spending power you don’t get any better. Some time ago, I gave a lecture for NVM, the Dutch association for real estate agents. They were shocked when I showed them this. They also believe in the myth that the value of property can only go up.” But surely there are people who have earned lots of money recently by selling their houses? Correct, says Eichholtz. His own parents are such an example, they bought a “semi-detached” in Bloemendaal for 25 thousand guilders in 1962. More than 25 years later it was sold for almost tenfold the amount. A great profit, and it wasn’t just his parents who benefited from the housing market, many people seized the opportunity at the end of the twentieth and the beginning of the twenty-first century. But still, this is a short-term effect and you can be lucky or luck can be against you. “You have to look at the long term to get a more realistic picture.”

Riki Janssen

This is a series in which academics shoot down popular myths

Small things

It’s one of those ever-returning clichés that are (hopefully) about to reach their expiration date: it’s the small things in life that count/make you happy/matter the most/fill out any other positive phrase. The other day, having only just stepped foot on Dutch soil, a friend asked me the Million Dollar Question of All Semesters Abroad: what are the biggest differences between Granada and Maastricht? A functioning government? A completely different language and day rhythm? 40 degrees during exam period? Those weren’t the first things that came to mind. After desperately trying to come up with a mind-blowing, impressive answer, I couldn’t help but say: it’s in the small, not the big.

In fact, I found myself trying to explain him the process of going to the toilet in Granada’s medieval UNESCO-heritage neighborhood of Albaicín – the place where I live – , where the sewerage is too small to handle paper, leading to congestion, if not inundations of the entire bathroom. “So, this meant a significant change in my toilet behavior, which turned out to be not very flexible – it’s crazy how we humans are programmed to carry out certain actions the same way, over and over again, isn’t it? And then there is...” I ramble on, but judging from his face, my friend has lost track quite a while ago and is now trying to figure out whether I’m pulling his leg or whether the combination of a Spanish heat wave and sangria has made me lose my sanity. I decide to give up and say: “You know, just those kinds of things, like music in the streets ... are what makes living there really different.” I didn’t tell him I can’t wait to go back to medieval sewerage.

Fleur Damen, UCM-student in Granada

From coal mining to data mining

Mandela, Einstein, cycling, nature, the physicist Robert Dijkgraaf and finally a shot from space. The intended effect of the promotional film that kicked off the opening programme of the Smart Services Campus in Heerlen may not be immediately obvious, but the link with smart services should become clear soon enough.

It is a year since Maastricht University, the Province of Limburg, the pension fund APG, the Open University and Zuyd University of Applied Sciences founded the campus in Heerlen. Within ten years it is set to generate 100 million euros in turnover and create two thousand jobs. The campus is already home to the Business Intelligence and Smart Services (BISS) research centre, established in collaboration between the knowledge centres with UM as the driving force.

Exactly what 'smart services' involves does not become clear during the official programme – partly because it is uncharted territory. This is what Henk Kamp, minister of Economic Affairs, means when he describes the campus as an 'experimental garden'. Not long after this he officially opens the campus, flanked by Prince Constantijn, ambassador of the Dutch startup agenda.

The opening was preceded by a long series of presentations and comments by CEOs, dignitaries and administrators, including UM president

CEO Smart Services Campus Peter Verkoulen Photo: Joey Roberts

Martin Paul and rector Rianne Letschert. They are presented by former hockey coach Tom van het Hek, who now and then wades into the hall with a microphone to hear what other attendees have to say.

That same day, a number of press releases appear with the latest news. Not only will KPN be involved with the campus; the statistics agency

CBS also announces that in late September it will open a new big-data centre in which the Smart Services Campus will play a major role. And in further news: companies will join forces on the campus to invest in data development for artificial intelligence, climate change and blockchain (a technology used to ensure the reliability of online transactions).

But what exactly is going to happen now? According to the BISS annual report, forwarded a day earlier by BISS director Professor Rudolph Müller, researchers will be involved in, among other things, 'customer experience'. How can you improve clients' experiences with new products and technologies? Or take the automated assistants that are appearing with increasing frequency on websites: can the communication techniques that humans use to create trust be integrated into these interfaces, and if so, how will they be perceived by customers?

As for what Mandela has to do with smart services – that remains a mystery.

Maurice Timmermans

BISS

The research centre will host more than twenty researchers, half of them funded by the School of Business and Economics. In addition, it will offer four study programmes, two of which will kick off in September 2017: the master's in Informatics and Business Intelligence/Analytics.

Stricter rules for room rentals

"A 15 per cent street quota won't solve the problem"

The reactions from neighbourhoods to the new rules for room rentals proposed by the Maastricht City Council this summer, vary. After a host of complaints, heated discussion evenings and a call for 'balance' – especially from the neighbourhoods of Belfort, Brusselsepoort, and Limmel – there are now measures, of which the street quota is the most remarkable.

The neighbourhoods wanted a street quota, something that the city council initially didn't like. "The fact that we succeeded, is something we are very proud of," says Mart Mooren from action committee 'Buurtbalans Brusselsepoort'. A street quota means that the next application for splitting up a house will be tested against a maximum

percentage of rented rooms per street. The percentage for the suburbs is 15, for neighbourhoods around the city centre, such as Brusselsepoort, 30 per cent applies. There is no maximum in the centre.

For Belfort, to the south-west of shopping centre Brusselsepoort, the measures won't make much of a difference, says a resident who does not wish to be named. "A street quota of 15 per cent will not solve the problem, because that 15 per cent can still cause a lot of problems. You should look at the character and the composition of the neighbourhood and ask yourself: is it right to have so many students living there?"

Since the city council came up with a new policy for the transformation or splitting of houses in the

summer of 2015, unrest grew in various neighbourhoods about the increase in the number of student buildings. There was no longer a curb on the issue of permits for room rentals. All illegal student buildings became legal in one fell swoop. Another measure that the Mayor and Aldermen have proposed this summer, is support for tenants of buildings with the introduction – most likely as of 1 January – of a quality certificate to combat nuisance and to increase the quality of life in the neighbourhood. The new regulations will be presented for approval by the city council this autumn.

Wendy Degens, Cleo Freriks, Maurice Timmermans

Extended BSA definitively scrapped

Universities may not force second-year students with negative binding study advice (BSA) to leave their study programme, confirmed education minister Jet Bussemaker in a letter to parliament. Last academic year, the Maastricht psychology faculty considered introducing a so-called 'extended' BSA.

The decision was postponed, however, because the Faculty Council opposed it. "While we were working on the issue, the news of Bussemaker's letter was reported and so we immediately abandoned the idea", says Hanneke van Mier, chair of the Examination Board. The Faculty Board saw the extended BSA as a solution for second-year students who started following courses from the third year before having completed all outstanding courses from the first year. "We've now solved that problem by adding a rule in the OER [the education and examination regulations – Ed.] stating that first-year students may only follow courses from year one and second-year students may only follow courses from years one and two." Students receive BSA at the end of their first year, and those who are clearly unsuited to their programme may be made to leave. But many programmes bended the rules too much. Students could stay, but only under certain conditions. For instance, first-year students would be permitted to stay on if they obtained more than forty out of sixty study credits, but if they had not completed all first-year courses by the end of their second year they still risked being force out. This is not allowed, according to Bussemaker. Programmes may only decide on a student's suitability at one point in the programme, and may not attach further conditions to this, including any form of 'postponed' or conditional BSA.

In May, despite a series of lost lawsuits, various study programmes were found to still be applying their own rules. The minister was questioned about this by Labour Party (PvdA) politicians and many universities and universities of applied sciences quickly adapted their rules. Those that have not will be required to do so, according to Bussemaker's letter.

HOP/CF

A grateful person is a happy person

New

Whether it's just a sweet card from a friend, the fact that the sun is shining, or the fact that you have a roof

over your head and food to eat every day – if you are grateful for something in particular, then 21 September is a good time to acknowledge it because it is **World Gratitude Day**. It is also good for people. "Gratitude is a positive emotion. When we feel it, our heart rate slows down and stress and negative emotions decrease," says psychologist **Nicole Geschwind**. "In the literature, we refer to that as the 'counteracting effect'. But the exceptional thing about gratitude is that there is another step to it. You can express your gratitude to another person. It makes them realise what they mean to you. This will strengthen your relationship, which in turn is good for your social network. We refer to that as the 'broaden-and-build effect'."

Can you actually learn to be grateful or is it part of who you are? "The degree in which a person experiences gratitude differs per person. It depends on your character, but also on the way you were brought up and your surroundings.

One way of dealing with it, is to keep a gratitude diary. This may help you shift your focus. Negative things, by their nature, attract our attention more, but now you consciously make an effort to find something good. Not everyone is equally

Illustration: Simone Golob

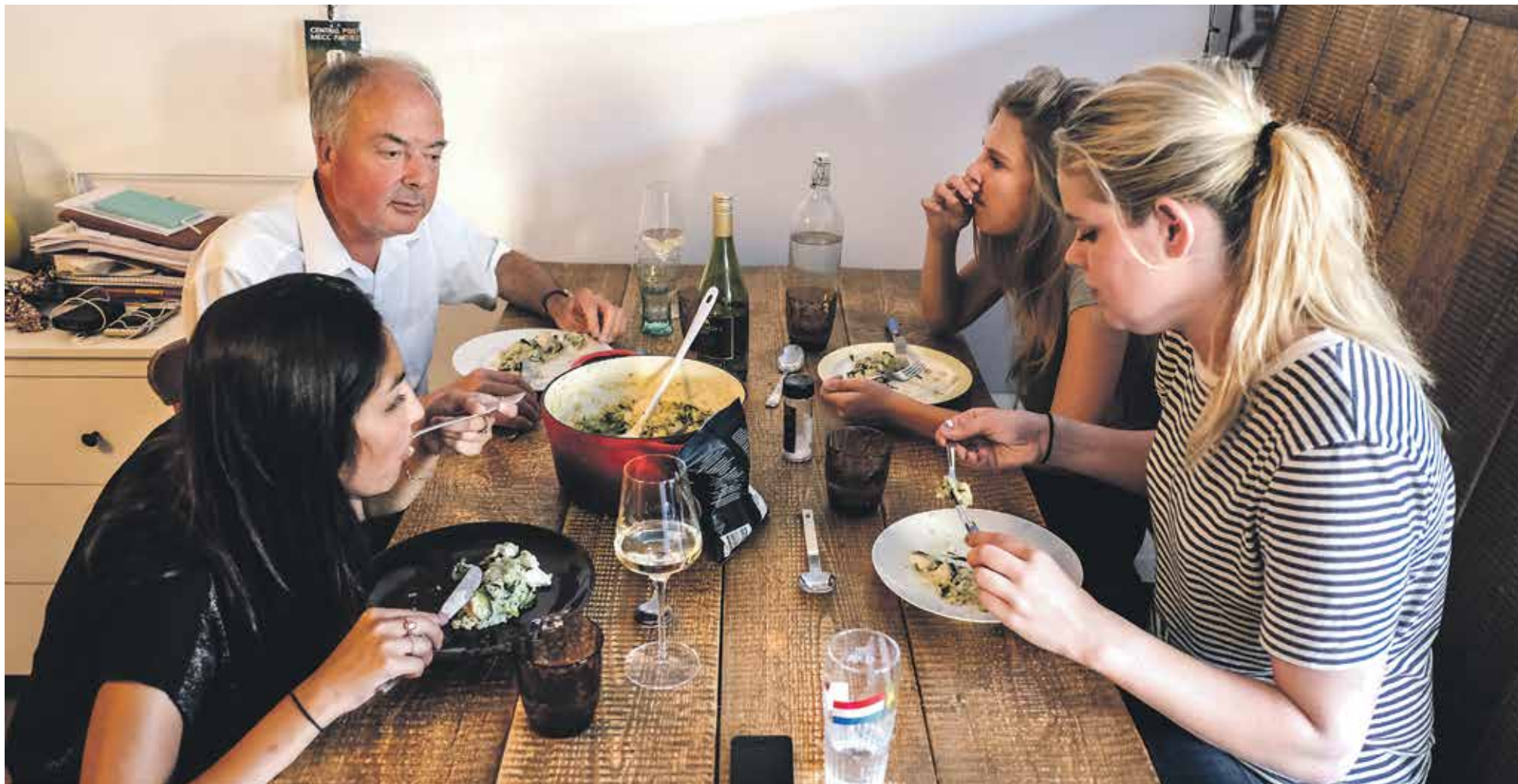
motivated. If it becomes a routine job, the effect will fade. Others are more creative, play with it, for example by phoning someone to thank them

for something. For them it becomes a natural habit."

CF

Guess who's coming to dinner

"Mr Van Schayck, life is no joke"

Professor Van Schayck shares a meal with independent sorority Diablo, from left to right: Nezami, Van Schayck, Knockaert, De Nijs Photo: Joey Roberts

*

Onno van Schayck

58

* professor of Preventive Medicine * married *
four children * lives in Maastricht

*

Elizabeth de Nijs

22

third-year Psychology

*

Hasina Nezami

21

master student School of Business and Economics

*

Nienke Knockaert

18

second-year Medicine

New

Tuesday evening, Bogaardenstraat 16. We're sitting on the first floor of an apartment building where students and Maastricht locals live in harmony together. Most of the time, at least. The police were called in a few weeks ago, says psychology student Elizabeth de Nijs. "Nienke and I were just talking, with a bit of music on in the background. It was nice weather so the window was open. Then the old people on the ground floor called the police. Even the officers had to laugh."

The sorority sisters are seated around a heavy wooden table, which De Nijs hammered together herself last summer, bench seat included. No more rickety IKEA junk – it was time for something a little weightier. And not too expensive: the five planks, each five metres long, cost a total of €150.

Meanwhile, Hasina Nezami walks by with tears running down her face. The chopped onions are taking their toll. Any moment now they'll disappear into the risotto, together with courgette and chicken. For dessert the Diablos will be serving up home-made brownies. Professor Onno van Schayck is impressed – by the table and by the risotto. "Wonderful."

He himself grew up in Zaandam, where his mother served baked potatoes every Monday and minced meat on Wednesdays. Every day had its own set menu – not unusual in those days. "As a student I kept the routine going for a few years. Now I cook on average once a week. My kids once staged an uprising against my cooking. Rightly so – my wife is much better."

For Nezami, whose parents fled Afghanistan in 1993, nothing beats Afghan food: rice with carrots, raisins, meat and spices, and that in a single dish.

Just then an alarm goes off. Van Schayck is

startled, sits bolt upright in his chair. The noise is deafening, like a ship's horn, but the students continue to pick at their risotto unperturbed, as though it happens three times a day.

Not quite that many, says De Nijs. "But we are used to it. The fire alarm is constantly going off in student houses."

Before long the quiet returns, and Van Schayck begins to talk about his research on addiction. He is known as the 'smoking professor', he says.

"So you're one of those doctors who are always standing outside the UNS 50 having a cigarette?" asks De Nijs.

Van Schayck: "Whoa, hold on a minute, they call me that because of my research. As a student I smoked a pack a day, but I quit before I graduated. When I couldn't take it any more I'd go running. Recently we made a fascinating discovery. If you show smokers images of an ashtray or a bar, but very quickly – without them noticing it – the cravings seem to subside. The technique has already been used to treat fear of spiders. Now we had smokers play a game where we inserted those subliminal images, and it worked."

Nezami suddenly turns to Nienke Knockaert, who is apparently behaving oddly. "Do you have a hangover?" Diablo's drinks are traditionally on Wednesdays, but the students can sometimes be found propping up the bar on Mondays too. It's easy to put away ten beers then, says Nezami.

Says Knockaert, originally from Brussels: "On an evening like that we usually buy a fifty-litre cask."

"That's some serious drinking", responds Van Schayck.

"We don't plan it that way. Drinking is something you learn. Everyone drinks beer."

"A friend of mine doesn't like it", says Nezami. "I took two bottles of wine for her to the *cantus*. But after that she switched over to beer anyway."

Van Schayck: "Beer after wine? You're better off starting with the one that has less alcohol."

"At the two-day hockey tournament they give out beer the next morning to help you get rid of the hangover", De Nijs says. "It's the last thing you feel like having, but it does work."

Nezami: "But then you also see people ..."

Van Schayck: "... throwing up?"

Nezami: "Yeah."

The students turn their attention back to Van Schayck. Did he enjoy his own student days? "Yeah, they were great. I did epidemiology in Wageningen. We had unlimited funding and a lot more time than you do. Seven years. I got to know my wife; I always used to borrow her lecture notes. There was no internet, so we only studied from books and notes."

Van Schayck lived as an 'anti-squatter' in Wageningen, in a hospital no less. "My room was four by ten metres and I slept between the equipment, or what was left of it. You could still smell the disinfectant. There were sixty of us students in total. The city council was against it at first but later gave us permission to stay there."

"Sounds like some kind of horror scene, a big

abandoned hospital like that", De Nijs shudders. "Yes, it had those corridors like a monastery. We ate there too, which actually the fire department didn't allow. So as spokesperson I went to the caretaker and said: 'I say, it's not that nice to eat on your own.' That's when he gave his infamous reply: 'Mr Van Schayck, life is no joke.'"

When De Nijs moved into her apartment, she noticed there was no extractor fan in the kitchen. On phoning Maasvallei, the housing corporation, she was told: "But students don't cook. Not really – not like families, with proper meals and everything." I couldn't believe my ears.

The conversation comes to an end. Van Schayck offers to help with the washing up but the gesture is unnecessary: De Nijs managed to pick up a second-hand dishwasher for seventy euros. "So good", she sighs.

"We think so too", Nezami says.

Maurice Timmermans

This is a new weekly series in which a professor sits down for dinner in a student house

QUALITY OF FOOD:

★★★★☆

HOSPITALITY:

★★★★☆

"Nice atmosphere. Everyone felt at ease despite the age difference. I could have been their father"

CLEANLINESS

★★★★☆

"Hard to say much about that, but yes, it was different than in my home"

Scores (up to 5 stars) given by prof. van Schayck

Student services company Jules seems to grow in leaps and bounds

A year into her PhD programme, Maastricht graduate Karin van der Ven dropped out. She knew what she wanted: to start a student services company. “Deep in my heart I had a vision of Jules.” Back then, in 2009, one of the first services was the bike repair. And it’s still alive. A major growth area is in the management of student rooms and studios. The company seems to be moving forward in leaps and bounds. *Observant* spoke with Van der Ven about the expansion.

“We did end up bringing him a new pillow, that same night”

‘Hi, I ordered a bedding package from you, but the pillow is too hard. I can’t sleep like this. Could you bring me a softer pillow?’
‘Another pillow? Can’t it wait till morning?’
‘No, it’s really urgent.’

This is roughly how the 2.30 am telephone call went between a student and a staff member of student services company Jules Maastricht. Is this the kind of thing you should expect from a company that says ‘Everything a student needs’ and even sells bedding and is reachable 24 hours a day? “I was able to see the funny side of it”, says owner Karin Van der Ven (33). “And yes, we did end up bringing him a new pillow, that same night.”

This was an exception, apparently: most students don’t call in the middle of the night demanding a new pillow. But it’s this reachability – “being a point of contact” for a student who has lost his or her house keys, say – that Jules wants to be known for. Van der Ven: “It’s important that students can go somewhere with their questions or problems.”

The management of rooms and studios is one of the company’s major growth areas. “We’ve been involved in housing for five years already and things started to take off in the past few years, but last year’s growth was exponential [among others the management of the Carré building with 143 studios and 461 rooms at the Katzensprung in Vaals for students of the RWTH Aachen]. What motivates us to take on housing management? This way we can keep a closer eye on quality and act quickly, for example as a neighbour complains about the mess in the front yard of a student house or in case a washing machine breaks down.”

Van der Ven was born in Brabant and raised in Veghel and Arnhem. Unsure of what she wanted to be – after high school she even considered doing chemistry – she completed the bachelor’s and master’s in European Studies in Maastricht. “During my master’s programme I spent six months in Istanbul and I noticed how badly I needed help with everyday things: a Turkish

language course, banking, transport.” It was a gap in the market. A student services provider would be useful anywhere, she figured, but especially so in Maastricht, where the international student population continues to grow. The idea formed just as she was starting a PhD programme with Marjolein van Asselt, professor at the Faculty of Arts and Social Sciences. “When I look back on that topic, I think phew, pretty tough. It was about the role of foresight think tanks in policymaking in different European countries. Of course I was happy to be given the opportunity, but deep in my heart I had a vision of Jules. I ended up quitting the programme after a year.” That was March 2009. “I remember my parents finding it quite a disappointment. But that just made me even more motivated. I was lucky with the people around me. Charles van Goch, owner of the hospitality temp agency Mise en Place, had a place at the Ezelmarkt where I could set up temporarily. Charles was looking for students and I was able to help him with that. I also won €20,000 in a business plan competition, which I was able to put to good use.”

Back then the company was still called Jules & You. “We switched to Jules because it offers more possibilities, especially outside Maastricht. *Jules Rotterdam* sounds better than *Jules & You Rotterdam*, don’t you think?” she laughs. While in 2009 she was virtually on her own – “I had one person working for me” – there are now some 37 people on the payroll, most of them part time. The office at the Ezelmarkt was quickly traded in for a location on the Bouillonstraat, opposite the law faculty. Several months ago they initiated *Challenges*, a scheme where Jules teams up with a regional company and disseminates a question among students online. For instance, the MECC conference centre wanted to know how it could attract young people. A jury selects the submissions and the winner gets a cash prize and an audience with the company.

Does *Challenges* mean Jules is straying from its original plan to provide student services? “No,

enabling students to make use of their talents outside the regular study programme is exactly in line with our mission. And it has several nice side effects: companies come into contact with those students who go that step further, and we make a contribution to keeping talent in the region.”

Van der Ven sees her services as “supplementary” to, rather than competing with, those provided by Maastricht University. Except perhaps in one sense: language courses. “Our courses [offered in eleven languages] are a core part of Jules. When we started out, our courses were more informal than those on offer at the Language Centre. Years later the difference has lessened, which means we’re fishing in the same river. That can be a point of friction.”

“I know that UM, just like us, ultimately wants its students to end up as well-placed as possible. But the university’s main activities are teaching and research; they’re paid from public money and so they have to be accountable in that way. I on the other hand can go my own way. I can test things

Karin van der Ven Photo: Jean-Pierre Geusens out and see straight away if there’s demand. If so, great. If not, we pull the plug. My vision from eight years ago hasn’t changed. People from other student cities have come by to see what we’re doing here and we ran a pilot in Tilburg. My aim is to grow, but I want to think carefully about what form that should take.”

As for her ideas about the future: “We shouldn’t underestimate the social engagement of students. There are plenty who make a contribution to society and commit to local projects or good causes. We notice that those students also seek one another out. We want to facilitate that, and integrate volunteer work with it. We also hope to do more when it comes to housing. Our aim is to ensure good quality accommodation for everyone.”

So have her parents got over their disappointment of her quitting her PhD? “I think so”, she laughs. “My father is now on board with Jules as one of my most important advisers.”

Wendy Degenst

What is Jules Maastricht?

Jules Maastricht is a student services company. Some seven thousand students, three quarters of them from abroad, have a Jules Card. This allows them to make use of various services, including:

- ❖ temp jobs, volunteer work and internships
 - ❖ housing, sales of furniture, laminate, towel, bathroom and bedding packages, fire safety supplies such as extinguishers and first-aid kits, inspection reports, removals
 - ❖ language courses
 - ❖ bike repair
 - ❖ IT, print and copy services
 - ❖ handyman and cleaning services
 - ❖ discounts for hotels, restaurants, shops, etc.
 - ❖ 24-hour service desk
- Plus information about insurance, tax, bank accounts, donating blood, finding a GP, parking, sports, entertainment, arts and culture.

Jules Maastricht, Bouillonstraat 12

XTC in de s

“Onderzoek met psychedelica is een ware hype”, met alom bekend spul als LSD en XTC, paddo’s, r gebruikt bij depressie, angst, trauma en versla

Tekst: Maurice Timmerman

Ze geldt als een kenner van MDMA, de werkzame stof in XTC. De Belgische Kim Kuypers, verbonden aan de vakgroep neuropsychologie en psychofarmacologie, doet er al dertien jaar onderzoek naar. Nee, ze heeft het zelf nooit gebruikt. Ze zucht, omdat die vraag constant op tafel komt. Je hoeft toch ook geen kanker te hebben om er onderzoek naar te doen? Zelf heeft ze vier jaar geleden een studie op poten gezet met als vraag: vergroot MDMA empathie? Dat is namelijk waar gebruikers de mond van vol hebben: de verbondenheid met anderen, zich één voelen met iedereen, “verliefdheid tot de macht tien”. Kuypers’ onderzoek bevestigde dit: MDMA maakt empathischer, maar hoe dat komt is volstrekt onduidelijk. Het ‘knuffelhormoon’ oxytocine heeft er in ieder geval weinig mee te maken, aldus het UM-experiment. Serotonine misschien wel, maar dat geldt evengoed voor dopamine of andere neurotransmitters. “MDMA beïnvloedt heel veel processen en wordt daarom *chemically messy* genoemd.”

Hoe dan ook, de ‘empathische’ eigenschap maakt het middel interessant voor een verrassende toepassing: psychotherapie. Denk aan de behandeling van het posttraumatisch stressyndroom (PTSS). “MDMA ontremt, maakt meer open en kan patiënten over de drempel helpen om hun pijnlijke verhaal uit de doeken te doen. Het versterkt tevens de band met de therapeut, wat wezenlijk is voor de behandeling.”

Snoezelruimte

Er zijn al studies afgerond, maar het aantal is gering en de uitkomsten zijn wisselend. Amerikaans onderzoek met twintig proefpersonen liet zien dat patiënten met PTSS sneller herstellen met MDMA, terwijl de Zwitser Peter Oehen een paar jaar geleden concludeerde, op grond van twaalf deelnemers, dat het herstel niet statistisch significant was. De patiënten beleefden dat overigens wel zo.

In Nederland loopt geen therapeutisch MDMA-onderzoek, al overweegt Kuypers om een experiment op te zetten. Ze wil er nog niet al te veel over kwijt maar zegt wel dat ze deze week een gesprek heeft gehad met een bereidwillige psychiater. “Belangrijk in een dergelijke studie is de setting. We hebben een soort snoezelruimte voor ogen, zoals die ook voor kinderen of demente bejaarden bestaat. Veel kleuren, kussens, rustgevende muziek. De proefpersonen krijgen uitleg, nemen een pil, gaan vervolgens een uurtje liggen en beginnen dan met de sessie.” Hoe zit het met de bijwerkingen? In 2009 bleek uit een metastudie dat MDMA het geheugen op de korte en lange termijn aantast. Kuypers heeft dat ook bestudeerd en ontdekte dat het geheugen tijdens en direct na het gebruik steken liet vallen maar een dag later alweer was hersteld.

Amazonedrank

Niet alleen MDMA maar ook ayahuasca, een

hallucinogene drank uit het Amazone-gebied, kan psychotherapie ten goede komen, zegt Kuypers. Ze heeft vorig jaar een studie gedaan samen met de Spaanse farmacoloog Jordi Riba, die gespecialiseerd is in ayahuasca. De drank – in Nederland verboden – wordt door indianen gebruikt tijdens sjamanistische ceremonies. “Wij wilden weten of ayahuasca creativiteit bevordert. Dat hebben we onderzocht door 26

proefpersonen twee testen voor te schotelen.” Eentje mat het oplossingsgerichte denken, waar de proefpersonen na het drinken van ayahuasca minder goed op scoorden, en de ander richtte zich op divergent denken: out-of-the-box-denken, associaties leggen. “Dat ging de deelnemers beter af dan normaal. Kortom, de amazonedrank vergroot dus de creativiteit, ofwel de psychologische flexibiliteit, waar

patiënten in therapie hun voordeel mee kunnen doen.”

Afkicken

Iedereen in dit onderzoeksveld is zich van één ding zeer bewust: er mag niets fout gaan. Drugs als LSD werden in de jaren vijftig en zestig al ingezet in de behandelkamer tegen verslaving en depressie. Maar toen het spul tegelijkertijd

spreekkamer

zegt UM-onderzoeker Kim Kuypers. Dat gebeurt maar ook met ibogaïne en ayahuasca. Ze worden vervangen. “Veel studenten willen erop afstuderen.”

Illustraties: Simone Golob

op straat belandde en de misstanden met junkies zich ophoopten, sloeg in de Amerikaanse politiek de paniek toe en volgde in 1971 een verbod.

In Nederland mocht psychiater Jan Bastiaans tot in de jaren tachtig doorgaan met zijn LSD-behandelingen bij oorlogsslachtoffers. Het gemakkelijkste volgens hem de herinnering aan pijnlijke gebeurtenissen, die zijn patiën-

ten op de sofa herbeleefden. Bastiaans hielp daarbij een handje door marsmuziek te draaien of toespraken van Hitler op te zetten. Zijn behandelingen waren omstreden en hebben de acceptatie van therapeutische drugs niet per se bevorderd. Zeker niet toen in 1994 een patiënt van hem - een Duitse drugsverslaafde - het leven liet bij een afkickmethode met ibogaïne. MDMA had zich in de jaren zeventig en tachtig

eveneens een plek in de spreekkamer verworven maar werd in 1985 verboden vanwege excessen in het uitgaansleven. Kuypers: “Het diende geen medische doeleinden, heette het. Wel dus, in psychotherapie. En het zou schadelijk zijn voor de gezondheid. Ook dat klopt niet. MDMA kan misschien psychisch afhankelijk maken maar is zeker niet verslavend.”

Paddo's tegen depressie

Het Imperial College in Londen, waar veel onderzoek wordt gedaan naar psychedelica, heeft dit jaar een studie gepubliceerd waaruit blijkt dat psilocybine, de werkzame stof in paddo's, een depressie kan verlichten. Onderzoeker Robin Carhart-Harris zette een experiment op poten met twaalf proefpersonen die een lange geschiedenis van depressie achter de rug hadden. Acht deelnemers waren een week na de behandeling volledig opgeknapt; bij zeven van hen hield dat drie maanden aan. Bij één patiënt was de depressie verergerd.

In een studie van de Universiteit van Californië bleek dat psilocybine ook helpt tegen de angst en depressieve klachten bij patiënten in de terminale fase van kanker.

Ibogaïne tegen verslaving

Met het wortelextract van de iboga-plant wordt in Mexico, Nieuw-Zeeland en Brazilië volop geëxperimenteerd. Deze hallucinogene stof zou de hunkering wegnemen van verslaafden waardoor ze makkelijker kunnen afkicken. Aan de Universiteit van Sao Paulo heeft een groep onder leiding van Eduardo Schenberg in 2014 ontdekt dat ibogaïne niet alleen helpt bij heroïne en morfine, maar ook bij alcohol, cannabis en cocaïne. Van de proefpersonen bleek 61 procent na acht maanden nog steeds *clean*. Ibogaïne, in veel landen verboden, is niet ongevaarlijk. Het kan leiden tot ernstige hartritme stoornissen, wat in het verleden al enkele patiënten het leven heeft gekost. Volgens Schenberg leden ze al aan een hartaandoening en ontbrak het tijdens het experiment aan professionele begeleiding. Ibogaïne wordt in verschillende regio's in West-Afrika gebruikt door leden van de Bwiti-religie bij initiatie- en genezingsriten.

LSD tegen angst

In Zwitserland heeft psychiater Peter Gasser onderzocht of LSD doodsangst kan verminderen bij patiënten die ongeneeslijk ziek zijn. Twaalf proefpersonen volgden tien psychotherapeutische sessies; in twee gebruikten de proefpersonen een matige dosis LSD. Het resultaat was opmerkelijk: niet alleen bleek iedereen minder bang voor de dood, maar de meesten ervoeren zelfs een verandering in hun persoonlijkheid. Ook voelden ze dankzij de LSD meer en konden ze hun emoties beter uitdrukken. Dat bekliefde tot minstens een jaar na de sessies. Het wetenschappelijke artikel, dat veel media-aandacht kreeg, heeft Gasser opgedragen aan zijn landgenoot Albert Hofmann, de chemicus die LSD in 1938 ontdekte.

1 Choreographic residencies 2016, Project Sally Maastricht 2 Suits simulating old-age 3 La Dame Blanche, Cuban singer Yaité Ramos 4 Audience listening to a lecture 5 Broken ballerina: a dance in the air, Leila Köckenberger 6 Surajit Das & Tapan Bhattacharya 7 Horned man, Rode Boom, mentalist performers 8 Slack rope, Cirque du Platzak 9 Courtyard Student Services Center Photos Joey Roberts

Three days of PAS

Thursday: official opening on the balcony

Old telephones with buttons and dials still lie somewhat abandoned on the Minderbroedersberg footpath at 18:30hrs. How different from two hours later, when the parade of two motorbikes, ridden by and accompanied on foot by the three men from the organising Studium Generale, the brass band Harmonie Wilhelmina from Wolder, the local singing celebrity Beppie Kraft, the Executive Board and the Mayor of Maastricht, descends from the Berg amid great public interest, to end up at the Old Government building. This is where the official opening has been planned, with a genuine balcony scene. Before Beppie starts to sing – she is, after all, the ambassador of the Limburg Alzheimer Association – she calls upon everyone to donate money so that on 21 September – Alzheimer Day – the intended 250 thousand will be collected. A little later, the brass band starts off with the Maastricht anthem. Everyone on the balcony places a hand on their hearts, people on the street sing along. PAS has been opened. The opening lecture is by Frans Verhey, UM professor of Geriatric Psychiatry, on Alzheimer, who tells the packed audience that a pill for this brain disease won't be coming for some time yet, but that the image that dementia has, is too

negative. "It is not necessarily a terrible disease. Of course, it is bad for a lot of people, but there are also patients who can live reasonably well with it, provided they get the right kind of support." Acrobats from Cirque du Platzak dance on a wire and a large ball in the garden of the Law Faculty. A little later, the Broken Ballerina does her bit, hanging from and dancing on a large long piece of plastic, high up in the air. Ohhh, exclaims the startled audience as she slips full speed downwards, to stop just in time before she hits the ground. Around about eleven o'clock, some senior citizens get a lesson in the Maastricht dialect in a classroom. The younger visitors have then assembled in the Student Services Centre garden, which has been decorated with lampshades and clocks. This is where Oghene Kologbo & World Squad is playing. It's swinging.

Friday: "I'm the Terminator"

"Really tough," a student commented, having just removed her 'age simulation suit'. So that is how it feels to be old. Twenty minutes earlier, she was cheerfully awaiting her turn, laughing out loud. "Let's see if I can still dance as an eighty-year-old," she had said at the time. It's a demanding evening for researcher Miriam

Reelick, postdoc student at Radboud University in Nijmegen and lecturer at Avans University of Applied Sciences. She travelled to Maastricht with her two age simulation suits to put them on anyone who was interested to try them out: a weighted-down black harness, knee and elbow protectors, special Velcro shoes, a neck brace, dark glasses and headphones. "I'm the Termina-

tor", one visitor jokes. Reelick accompanies 'the senior citizen' outside. A weird sensation, because the body shuffles forwards, careful, afraid of falling down steps.

Reelick: "We carried out research into the image that people have of senior citizens, and by wearing this suit you can experience for yourself what it feels like to be physically vulnerable." One student is greatly relieved when he can remove the suit: "Horrible! I'm scared of becoming older." Pauline Dibbets, psychology lecturer at the UM, has not done any research into the fear of becoming older, but has done into the fear of spiders. Using an Indiana Jones type of game, she tells her listeners how she confronts people with their fear of spiders in her lab. The outcome? "If the reward is high enough, everyone will confront the spider."

In the lecture 'Are you afraid of...' she explains what fear is – the difference between healthy and unhealthy fear – and how it works. What happens to people who have suffered a trauma and are dealing with a posttraumatic stress disorder? She subjects healthy test subjects to a traumatic experience. In a virtual reality lab, she confronts them with an assault on the street or a burning car – with a child in it – on the train tracks. She then analyses the reactions, whether the participants are still troubled by it days later, whether they start to avoid painful situations. When the thirty

minutes are over, Dibbets shouts to the audience: "Anyone with a spider phobia?" No, fortunately not.

Saturday: Magical

Magic without meaning is nothing; a trick, a gimmick. Magician King Robert is clear about this in his lecture *Putting the sense into magic* on the Bouillonstraat 8-10 (DKE). "You must have a story, explain why you are doing something. And while you are doing that, mislead your audience." As an example, he does his cigarette trick, in which he changes an empty filter paper into a cigarette. "I can't say: and now for the trick with the cigarette. That would be ridiculous. I can say that I'm nervous about my performance and that is why I have to smoke a cigarette." The misrepresentation comes the moment he checks his pockets for a lighter. "When I am checking my pockets, people think: why? If I say I'm looking for my lighter, nobody thinks that is strange." In actual fact, it is merely an excuse because that is when he secretly gets the real cigarette in order to exchange it with the filter paper later on. Later that evening, at the Museum of Natural History, ecology consultant Ilja Zeilstra talks about bats. For example, that they eat three thousand insects every night and usually only have one offspring every year. All bat species are protected, which is the reason why Zeilstra and her colleagues are called in to assist with building projects. Plenty of bats can be found in Maastricht, no fewer than 16 of the 21 species that exist in the Netherlands. When the audience gets to use bat detectors (gadgets that transform the ultrasonic sound of bats into audible clicks for humans) in the museum garden, a common pipistrelle and a common noctule fly by.

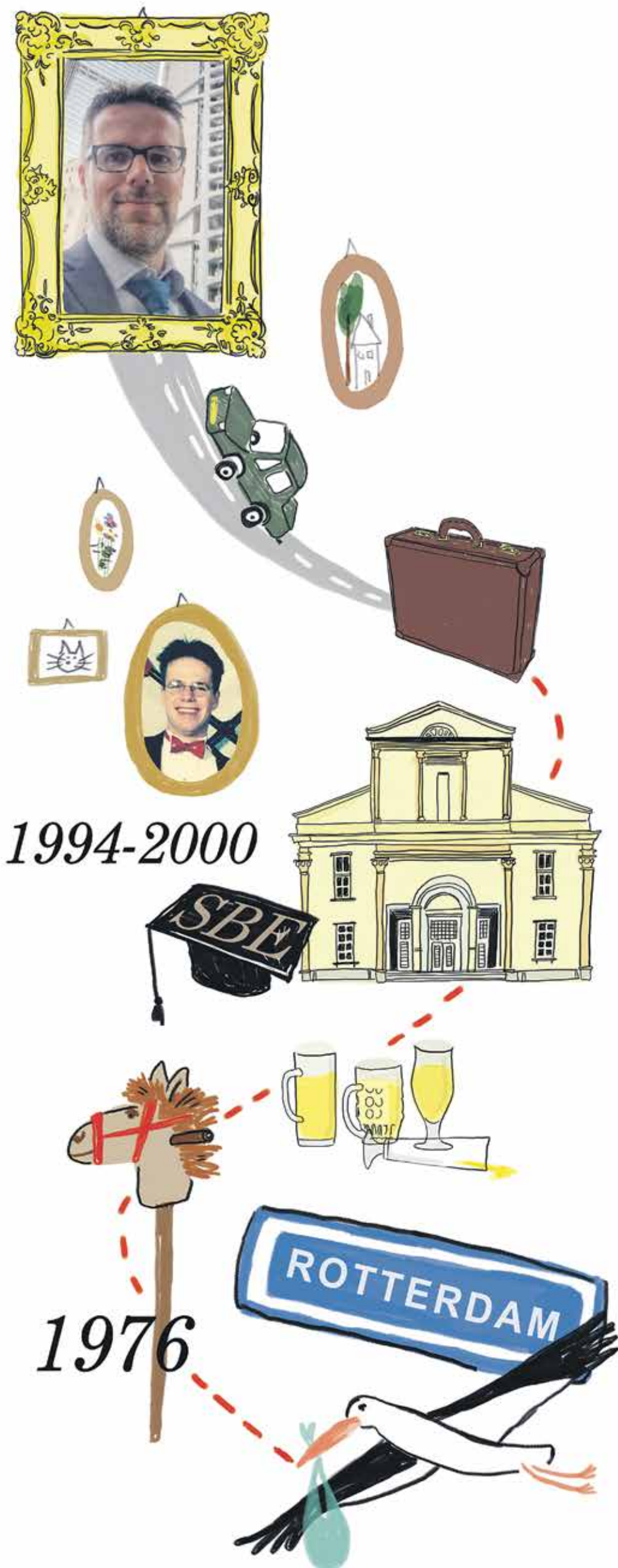
Wendy Degens, Cleo Freriks, Riki Janssen

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Olfert de Wit.

Studie: Ik vond wiskunde heel leuk, maar wilde geen theoreticus worden. Bij econometrie kon ik het toepassen. Ik ben overal gaan kijken en Maastricht sprong er uit. Het is een heel fijne studentenstad, waar de UM een prominente plek in neemt. In Amsterdam en Rotterdam is het studentenleven een kleiner onderdeel van de stad. Ik kwam ook voor het pgo, maar daar leende econometrie zich eigenlijk niet zo voor. We hadden regelmatig college, maar het merendeel was toch zelfstudie. Dat vond ik fijn. Ik heb actief geroeid en in het bestuur van Saurus gezeten, dan is het prettig als je zelf je tijd kunt indelen. Andere econometrie-studenten begrepen trouwens niet altijd waarom ik daar lid was. Over het algemeen zijn het nerds, ze vroegen zich af waarom ik niet alle tijd in de studie stak.

Docent: Hans Peters. Een fijne docent en later ook mijn scriptiebegeleider. We waren met een klein groepje, dertig toen ik begon, tien toen ik afstudeerde. Mijn beste vriendin en ik volgden als enigen een vak bij hem, met z'n tweeën bij hem op de kamer. Eén keer hadden we de avond ervoor een groot feest en niets voorbereid. We vielen meteen door de mand.

Plaats: 't Knijpke, een kroeg in een welkelder vlakbij de Onze Lieve Vrouwekerk. Een

oud-Frans café met een open haard, waar ik veel avonden met mijn nu man heb doorgebracht.

Anekdote: De inschrijving om lid te worden van Saurus begon 's ochtends om vijf uur. Het idee was dat je daar dan de avond van tevoren al voor de deur ging liggen met een nummer op je voorhoofd. Zo haalden ze de echte enthousiastelingen eruit. Ik zou dat gaan doen met een vriendin van de middelbare school, maar zij

“Als mijn moeder me niet om 4 uur 's ochtends bij Saurus had afgezet, had mijn leven er heel anders uitgezien”

haakte een dag van tevoren af. Ik twijfelde, wilde daar niet alleen gaan liggen. Toen ik mijn moeder belde, bood ze aan om me om 4 uur 's ochtends daar af te zetten. Daar stond ik dan, met mijn thermoskan koffie en een paraplu, want het regende al de hele nacht. Als ze dat niet had gedaan – en ik waarschijnlijk geen lid geworden was – had mijn leven er heel

anders uitgezien. Het meisje met wie ik die nacht mijn koffie deelde werd later mijn beste vriendin. Ik heb mijn man bij Saurus leren kennen. En ik ben direct na mijn studie gescout door de Boston Consulting Group, waar ik nog voor mijn veertigste partner werd. Iets wat niet was gelukt als ik bij Saurus geen sociale vaardigheden had opgedaan.

Cleo Freriks

Olfert de Wit, geboren op 14 mei 1976 in Rotterdam, studeerde van 1994 tot 2000 econometrie aan de UM. Nu werkt hij als senior advisor bij financieel dienstverlener HSBC. Hij woont samen met zijn man in Londen.

film: Weiner

Harde tijden voor Anthony Weiner

Still uit Weiner

Het verhaal: In 2011 wordt het Amerikaanse congreslid Anthony Weiner gedwongen om af te treden als gevolg van een sextingschandaal; hij had een foto van zijn erecte penis naar een van zijn vrouwelijke Twittervolgers verstuurd. Het lijkt het einde van zijn politieke carrière. Twee jaar later besluit Weiner deel te nemen aan de burgemeestersverkiezingen in New York. Dat is het moment waarop deze documentaire begint. Wat aanvankelijk het verhaal van een spectaculaire comeback lijkt te worden – Weiner neemt al snel de leiding in de burgemeestersrace – neemt een dramatische wending als er opnieuw foto's van Weiners tampoerles opduiken.

Een ideale openingsfilm voor Docfest, want:
- Geen deur bleef gesloten voor documentairemakers Josh Kriegman en Elyse Steinberg, die zich in de beste cinéma vérité-traditie beperken tot de registratie van de gebeurtenissen. Meer is ook niet nodig, want voor hun camera voltrokken zich drie documentaires voor de prijs van één: we volgen de gênante val van een narcistische, maar toch ook wel charismatische politicus, krijgen een fascinerende kijk achter de schermen van een politieke campagne die gaandeweg verandert in een cursus crisismanagement voor gevorderden, en zijn tot slot ook nog getuige van de impact van dit schandaal op Weiners huwelijk met Huma Abedin, adviseur en vertrouweling

van Hillary Clinton.

- Wie zich wil verlekkeren aan een smeug schandaal boordevol absurde details komt ruimschoots aan zijn trekken, maar *Weiner* is meer dan entertainment: de film roept veel actuele vragen op over de rol van (sociale) media in verkiezingstijd.

Een slappe toestand, want:

- Donald Trump heeft ons eerder dit jaar in een politiek debat al verzekerd dat hij een grote plasser heeft, zonder dat dit ook maar enige consequentie had voor zijn populariteit. Je kunt je kortom afvragen of Weiners *shvantz* (voor een joodse politicus haal ik graag mijn beste Jiddisch boven) nou echt al die ophef waard is. Die

behoorlijk zouteloze aflevering van *Zomergasten* zou er een stuk interessanter op zijn geworden als onze premier ook wat meer van zichzelf had laten zien.

Het salomonsoordeel: Een humoristische, maar ook uiterst pijnlijke documentaire over de vrije val van een narcistische politicus. Niet te missen.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij *Lumière*

NB: *Weiner* opent – gratis – op donderdag 15 september in Pathé de tweede editie van Docfest (15-18 sep). Zie www.docfest.eu

zoals ik al zei

Mooie gebouwen en onsterfelijkheid

Donderdagavond rond negen uur. Wij komen met de bus terug van een ziekenbezoek in het AZM. Een file wijst op een opstopping aan het begin van de Tongersestraat. Vreemd op die tijd van de dag. Toen we eindelijk de bocht omkwamen bleek de rijweg vol uitgelaten mensen te staan. Zelfs stond er een cafétafelje op het asfalt. In één keer was alles duidelijk. Het PAS, Parcours of Art and Science, was begonnen. Drie avonden lang een feestelijke, uitdagende en verkwikkelijke presentatie van wat de universiteit, maar ook de kunstopleidingen en de buurt te bieden hebben. Het kruispunt van vijf wegen aan het begin van de Tongersestraat vormt het centrum van het feest. Vol passanten en glasseffers. Zaterdag zijn N. en ik geweest. De openbare orde was weer hersteld. Er stond nu een verkeersregelaar met vermanend licht. Zou de burgemeester daar achter zitten? Rond tien uur passeerde ze ons. Opgetogen zei ze tegen bekenden: “Zo gaat het nu al drie avonden!”

Wij waren begonnen in een rustiger omgeving, Zwingelput 4. Ooit de Maastrichtse vestiging van de machtige Duitse Orde. Daarna lang de Nieuwenhof genoemd. Nu een geslaagd

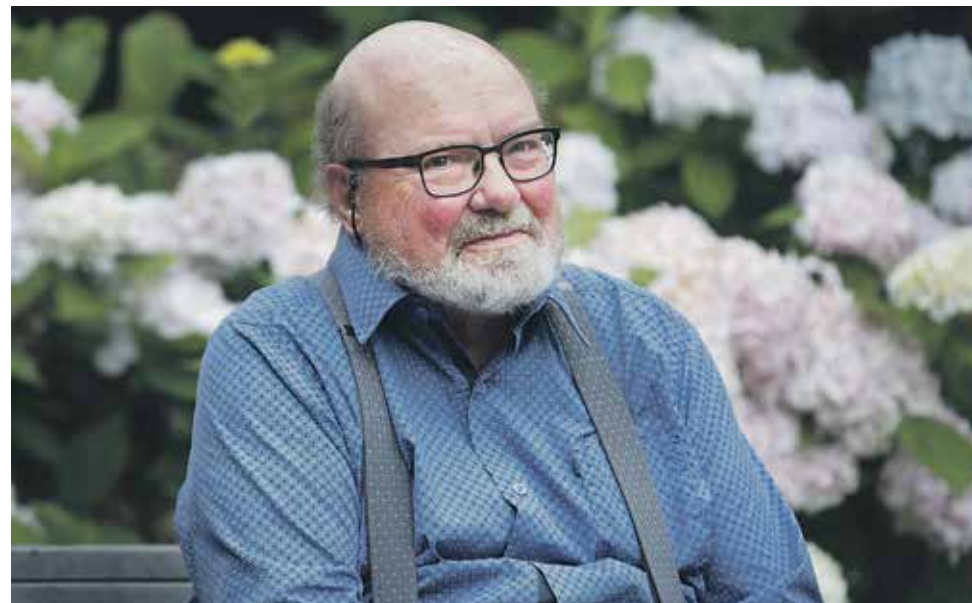

Foto: Loraine Bodewes

gerestaureerd pand onder de naam University College. De binnentuin is prachtig. Wie die betreedt, ziet een rustige regelmaat in bebouwing en beplanting. Hoog aan het grote muurvlak aan

de andere zijde staat Jezus de Leraar. In het begin van de tachtiger jaren – de universiteit was nog geen tien jaar oud – heb ik met enkele bentgenoten geijverd het beeld *niet* te verwijderen. De

toenmalige voorzitter van het college van bestuur had een prijzenswaardig strenge opvatting over de scheiding van kerk en staat. Een mens kan ook overdrijven. De uitstraling van die muur is geenszins katholiek meer. Meters lager hangt een spreuk die de kijker leert dat alles OK is of wordt. We waren naar de Nieuwenhof gekomen voor een lezing over de techniek van de onsterfelijkheid door Jan de Boer, hoogleraar toegepaste celbiologie. Wij hebben daarvan veel opgestoken over nieuwe mogelijkheden om schade door veroudering te bestrijden met stamcellen en biomaterialen. Voor de onsterfelijkheid moesten we terug naar de binnentuin. Daar speelde een Brussels saxofoonkwartet ANEMOS de sterren *aan de hemel*. Zomeravond, niet te druk, geen horeca, zo melodieuze als maar mogelijk. Een potpourri van melodieën van Puccini verzoende mij zelfs met diens opera's. Het was OK.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

PS Complimenten aan Jacques Reiners en zijn medewerkers

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Sjoerd Willen 043 - 38 85 385

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Fleur

Damen, Ype Driessen, Hans Philipsen, Tsjalling

Swierstra, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

HORECA-KANJERS GEZOCHT OP GOLFBAAN HET RIJK VAN MARGRATEN. BEN JIJ DE PERSOON MET DE JUISTE DRIVE? EMAIL NAAR DIRECTIE@GOLFBAANHETRIJK-VANMARGRATEN.NL

Gezocht Vrijwilligers in het Hospice te Maastricht Inlichtingen: Mevr.G.Schuttenbelt Tel.:043-8511275

GEZOCHT: NIEUW BESTUUR BOOKS4LIFE MAASTRICHT. VERKOOP BOEKEN VOOR GOED DOEL KELDER FASOS. INTERESSE? MAIL NAAR: books4lifemaastricht@gmail.com

Learn SALSA, BACHATA, KIZOMBA, TANGO @ the best dance academy of Maastricht. No partner no problem! Start new courses 19-25 Sep. ***SALSA-BRISA.COM***

SPAANS IN MAASTRICHT! CURSUSSEN VANAF 12 sept. www.taalstudio-campo.nl

GEDIPLOMEERD VERPLEEGKUNDIGE OF VERZORGENDE EN OP ZOEK NAAR EEN LEUKE BIJBAAN IN DE ZORG? KIJK OP WWW.ENVIDA.NL/ENVIDA/WERKEN-BIJ

BRAVAS dutch diner vraagt horeca-verkoopmedewerksters do vrij za zo +/- 16.00-21.00 St Pieter Maastricht Mergelweg8 Tel.0658912619 FB:BravasDutchDiner

OPGELET!! AUTORIJLES PLUS EXAMEN 700EURO. VASTE INSTRUCTEUR. 20RIJLESSEN VOOR MSTR EN OMGEVING WA 0683719385 OF BEL 0616120937 GÉ DORSSERS AUTO EN MOTOR

Ontdek wat je voelt naast wat je denkt om gemotiveerd te werken. Kom met je vraag! Opstellingen Maastricht www.YvonneFeijen.nl

Gezocht: schoonmaakhulp, tijden in overleg (St. Pieter) tel. 0615179192

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

	€ 3,00
	€ 4,00
	€ 5,00
	€ 6,00
	€ 7,00
	€ 8,00

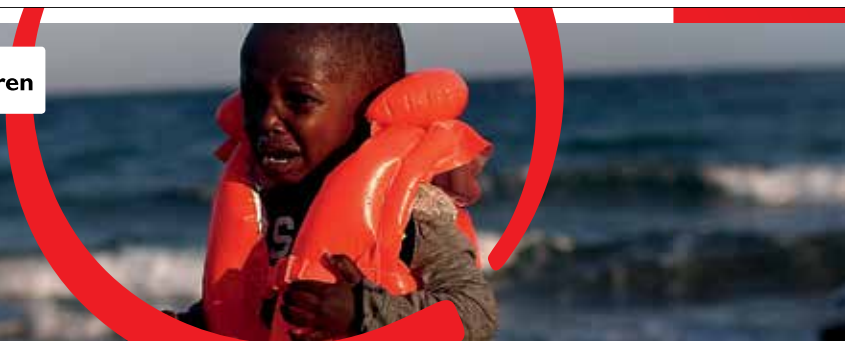
Laten we de kunstnier klein maken.
En de wereld van nierpatiënten weer groot.

Draag bij aan de draagbare kunstnier.
Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms.

 Save the Children
**SEARCH.
RESCUE.
SAVE.**

**EEN KIND LAAT JE
NIET VERDRINKEN**

SMS SCHIP NAAR 4333
(doneer eenmalig € 3,-)

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

15-09, 10.00 uur: dhr. Omar Alaa El Din Adel Hassib, MSc.	23-09, 10.00 uur: mw. Lizza E.L. Hendriks
15-09, 12.00 uur: dhr. Jan Pelser, MSc.	23-09, 12.00 uur: dhr. Emanuel E. Canfora, MSc.
15-09, 14.00 uur: mw. Sarah Dörenkamp, MSc.	23-09, 14.00 uur: dhr. Mark J.W. Hanssen, MSc.
15-09, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Meir Perez Pugatch	23-09, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. David Townend
16-09, 10.00 uur: dhr. Masih Mafi Rad	28-09, 10.00 uur: mw. Katerina Bohle Carbonell
16-09, 12.00 uur: dhr. Anil Kumar Vaidya	28-09, 12.00 uur: dhr. Angan Sengupta
16-09, 14.00 uur: dhr. Maurice G.M. Heemels	28-09, 14.00 uur: dhr. Vlad Niculescu-Dincă
16-09, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. C. Rob Markus	28-09, 16.00 uur: dhr. Arne K. Seehaus
21-09, 12.00 uur: dhr. Sander M. Eggers, MSc.	29-09, 14.00 uur: dhr. Sjoerd Zondervan, MA
21-09, 14.00 uur: mw. Dorien Reijnders, MSc.	29-09, 16.00 uur: dhr. Matthijs J.M. Cluitmans, MSc.
21-09, 16.00 uur: dhr. Christian T. Nauerz, MSc.	30-09, 12.00 uur: mw. Sizzle F. Vanterpool
22-09, 12.00 uur: mw. Aline I. Meyssonat, MSc.	30-09, 14.00 uur: dhr. Wilfred Truin
	30-09, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. A-M.C. Dingemans

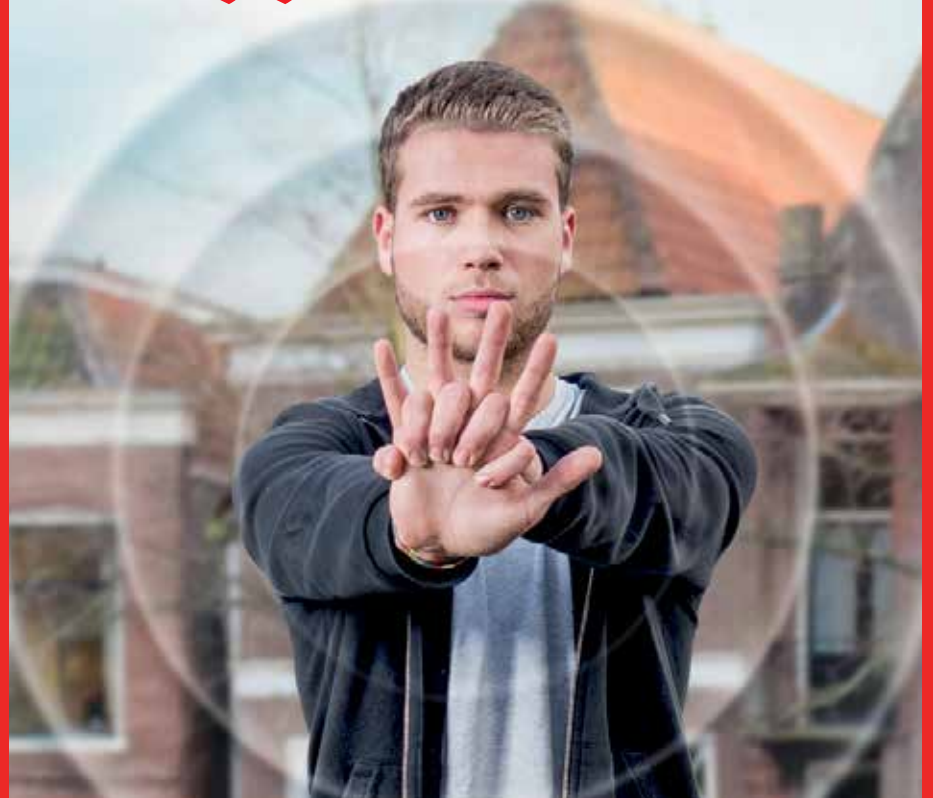
Interne vacatures

- **PhD Student** School of Health Professions Education, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2016.236
- **PhD Student** NUTRIM / Department of Human Biology & Movement Sciences, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2016.237
- **Promovendus** bij de School for Mental Health and Neuroscience en School for Cardiovascular Disease, FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.239
- **PhD candidate** FHML/School for Mental Health and Neuroscience/Department of Radiology, 38 hours
Vacancy number: AT2016.240

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".
Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Kun jij reanimeren?

Meld je aan op
hartstichting.nl/reanimatie

Nieuw

Trump's maïskolfkopje

Laatst viel mijn oog op een bijzondere foto van Donald Trump. Nu zijn de meeste afbeeldingen van deze aanstootgevende knaap aan de excentrieke kant (denk aan zijn beroemde goudgele toefje haar dat menigmaal is vastgelegd en doet denken aan het pluimpje van een maïskolf), maar wat opviel aan dit kiekje was vooral de beschrijving eronder. Het was duidelijk een aanhanger van *the Donald* die dit tekstje had geschreven, aangezien de foto van de Republikein en zijn toenmalige vriendin in 2001 werd vergezeld van de volgende tekst: "When the critics say 'Trump is racist' just remember he once dated Kara Young, a black supermodel, in 2001".

Het was een argument van heb ik jou daar. Hier kon niemand iets tegenin brengen. Want inderdaad, hoe kan je deze man nog beschuldigen van rassenhaat als zijn liefdesleven keihard het tegendeel bewijst? Geïnteresseerd in het fenomeen 'de mens' als ik ben, was mijn volgende gedachte: hoe heeft deze pittige politicus toentertijd zo'n prachtige dame aan de haak kunnen slaan? Hoe graag ik ook zou willen dat uiterlijk onbelangrijk is in het kiezen van een levenspartner, moest ik toch vaststellen dat Kara hoogstwaarschijnlijk niet direct voor Trump's maïskolfkopje was gevallen. Ook leek het mij vrij onlogisch dat haar hart sneller was gaan kloppen door zijn knijpende kattenoogjes. Kortom, wat maakt zo'n man aantrekkelijk?

Rijkdom misschien. Een vlugge blik op Trump's Wikipedia pagina bevestigt dat de presidentskandidaat er van jongs af aan al warmpjes bij zat. Als studente die het moet doen van een schamele 350 euro per maand kan ik mij heel goed voorstellen dat wanneer zo'n wandelende *sugar daddy* voorbijloopt, je misschien héél even overweegt zijn visitekaartje te vragen. Aan de andere kant denk ik dat een rijk supermodel als Kara Young dit minder snel overweegt, gezien haar carrière volgens mij ook niet veel tegenslagen heeft gekend. Ik bekijk de foto nog een keer en bedenk mij dat het hier trouwens helemaal niet gaat om 'waarom' deze twee mensen zich tot elkaar voelden aangetrokken. Interessanter is nog steeds het onderschrift. Sterker nog, zo'n argument kan ik ook wel bedenken en ik zoek een afbeelding van de Donald met een taco in zijn hand. Mijn onderschrift zal zijn: "For those who say 'Trump hates Mexicans', just remember he once ate a taco in 2011". Makkelijk zat.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

De vertaalmachine

Ooit heb ik hier gesolliciteerd als beleidsambtenaar en tot mijn onuitsprekelijke vreugde wilden ze me nog hebben ook. Dat was in de vorige eeuw. Ik mocht meedenken over de toekomst van deze prachtingstelling en ik mocht daar vooral fantastische rapporten over schrijven. In het Nederlands. Mij werd gevraagd of ik daar een beetje aardigheid in had ("heel veel", was mijn enthousiaste antwoord), en of ik er alles aan wilde doen om foutloos te spellen en keurig verzorgde teksten te produceren. Want, zo werd er bij gezegd, "dit is een universiteit, meneer Bergbroeder, hóger onderwijs dus, en als *wij* het voorbeeld niet geven, wie dan wel?" Bovendien ging er ook wel eens een ambtelijk tekstje naar buiten en dan gold deze opdracht des te sterker.

Misschien, beste lezer, heeft u gemerkt dat mijn invloed de afgelopen jaren nogal is afgenomen. Buiten mijn schuld hè, bij alles wat ik onder ogen krijg hanteer ik nog altijd het rode penntje maar ik word vierkant uitgelachen door de collega's. Ik ben een dinosauriër met m'n gezanik over taal, de mensen begrijpen het zo toch ook wel, en bovendien zijn we in naam nog wel tweetalig maar in de praktijk gaat Engels voor en daar merkt helemaal niemand er iets van als je de plank mislaat, toch? "Ga jij lekker Germanicus vervelen, Albert!", roepen ze me toe.

En nu las ik dus ons nieuwe Strategisch Programma. In het Nederlands. Er is ook een Engeltalige versie. Gelukkig maar, bleek mij al snel. Wat kom ik tegen? Ik neem u puntsgewijs even mee.

- een nieuw verschijnsel, de *geïntegreerde onderzoeker*. Dat zal iemand zijn die met anderen samenwerkt. Huh? Moet je als onderzoeker eerst geïntegreerd zijn om mee te mogen doen? En waarin dan, in Limburg? Moet je bij de harmonie spelen? Hebben we het hier over allochtonen? Over vluchtelingen? Is er een inburgeringsprogramma voor onderzoekers? (Even spieken bij

het Engels, daar hebben ze het over *embedded researchers*. Klinkt iets minder onzinnig, maar *embedded* waarin?)

- We zijn een 'een wereldwijd verbonden Europese universiteit'. Verbonden waarmee? O, *Globally linked*. 'Verbonden met de wereld' dus. Wacht eens, was de oorspronkelijke tekst soms in het Engels??

- Verrek, ja! Ik lees iets over *wijdverbreidheid* van onderzoek. Weer even spieken, ze hebben het over *the broad dissemination of research*, het ruim verspreiden van onderzoek. Van de resultaten, waarschijnlijk.

- Een bepaalde 'filosofie wordt helemaal doorgetrokken naar *afstudeerniveau*, want ons beleid vereist dat in alle proefschriften ...' Pardon? Afstuderen met een proefschrift? Aha, *PhD level*. O god, ze hebben Google Translate aangezet!

- *Doctoraatsstudenten*. Gebruikt iemand die term hier ooit als ze het over promovendi (*PhD candidates*) hebben? Vervolgens wil men *kritieke massa* opbouwen. Dat lijkt me gevaarlijk. Als de massa kritiek is kun je beter onderduiken. Zouden ze niet *kritische* massa bedoelen?

- Een nieuwtje: in het kader van de gewenste

maatschappelijke betrokkenheid, 'wordt een door studenten gedreven platform *onder de overkoepelede naam Studentenservicecentrum* opgezet'. Nóg een SSC? We hebben er al een! O nee, ze gaan iets doen *under the umbrella of the SSC*! Lijkt me *different cook*.

- Houdt u ook zo van *best bewezen methodes*? En van *primaire procedures* als ze het primaire proces bedoelen?

Ik buig het moede hoofd. Een nieuwe strategie, waar we zeker vijf jaar mee moeten doen en die de halve wereld doorgaat, schrijft men hier in het Engels op en stuurt het dan ter vertaling naar een zwakbegaafd computersysteem. Of niet? In het colofon lees ik dat de afdelingen Academic Affairs en Marketing & Communications verantwoordelijk zijn voor tekst en eindredactie. Ik zie ze er altijd driftig op toetsenborden tikken. Met dit resultaat?

En de vertaling? Was getekend: het Talencentrum van de UM. Met dank aan de automatische piloot. Hullep!!!

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder